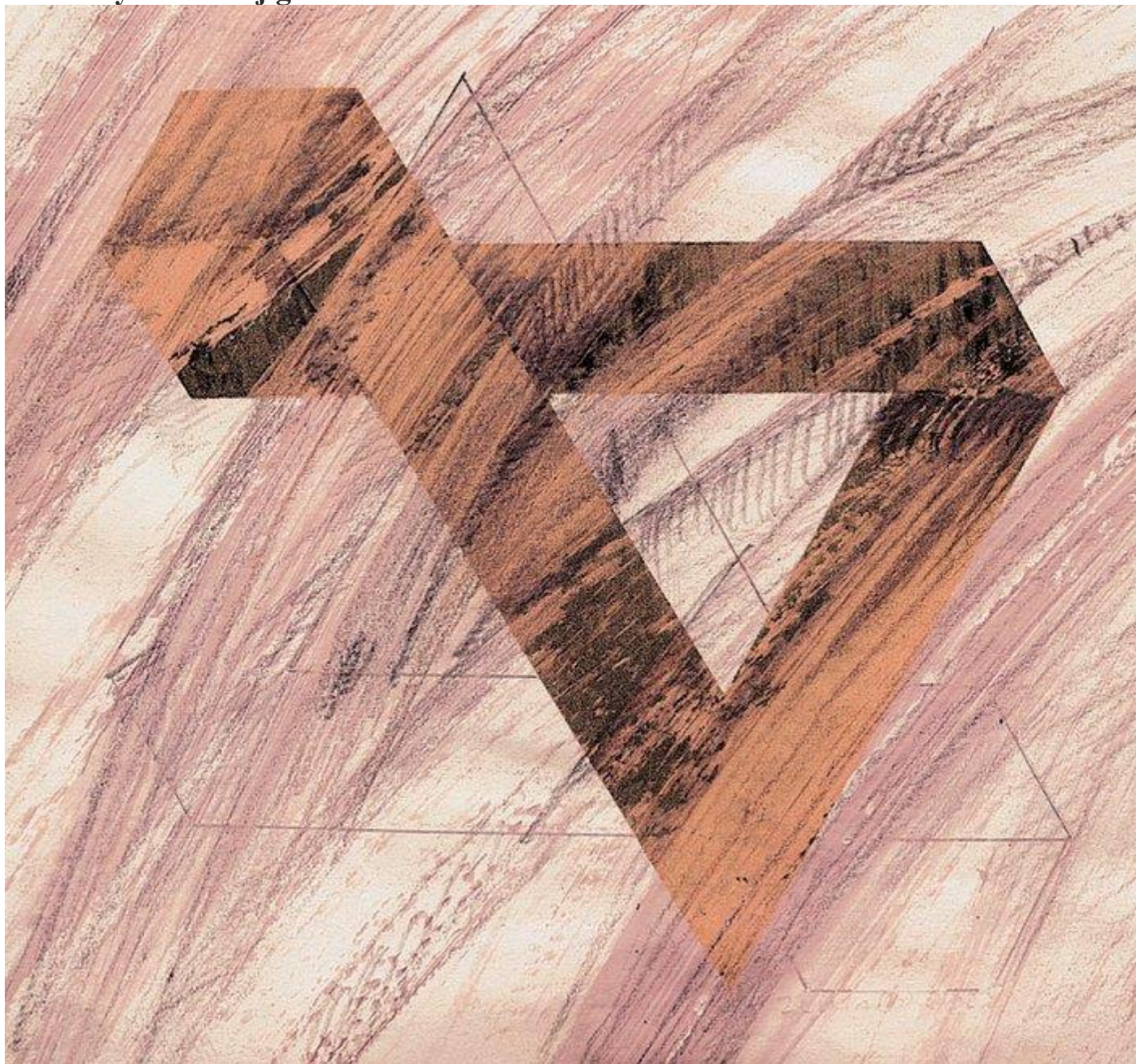

Játék és matematika. P. Szabó Ernő írása

írta: [Longmusicproduction](#)

Szlabey Zoltán új grafikái /2011./

Játékosság és elmélyültség, oldottság és fegyelmezettség, színbeli visszafogottság és az árnyalatok gazdagsága egyszerre jellemző Szlabey Zoltán műveire. Mindenekelőtt azonban valamiféle könnyedség. Mentések attól az erőlködéstől, amely a valaminek megfelelni akaró művészek alkotásait oly gyakran jellemzi.

Úgy alakulnak formái, olyan könnyedén és természetesen, ahogyan a papír vált alakot annak a kezében, aki hajtogatni kezdi, hogy az induláskor négyzet vagy téglalap alakú formák háromszögek, spirálok, nyolcasok, Möbius-szalagok alakját vegyék föl, azaz önmagukba térjenek vissza.

Talán matematikai törvényszerűségeket is kereshetünk az alakváltozásban, a szellemességet, az esztétikumot mindenképpen felfedezhetjük a mindig változó, mindig azonos formahalmazban. A felnőttként is megőrzött játékosság és a törvények elfogadásának szándéka egyszerre érződik a Szlabey-művek együttesében, amely egyébként, ha úgy tetszik, önéletrajzi vázlatnak, szakmai önvallomásnak is felfogható.

Jelezhetik e formák a különböző művészeti és a művészethez kötődő tevékenységek folytonos találkozását, egymást megtermékenyítő hatását is, hiszen Szlabeynek is többféle arcát ismerik a kortárs magyar képzőművészet, a könyvek, a szép tárgyak barátai. Művei a megőrzés és továbblépés szándékának egyidejű jelenlétéről, a különböző technikai eljárások, műfajok folyamatos párbeszédéről beszélnek. Sorozatai a szerkezetességtől a gesztusig vezető út különböző állomásait jelzik, a személyes elemek és a mechanikus mozzanatok új minőséget eredményeznek.

Így van ez a legújabb munkák közé tartozó sorozatoknál is, amelyek már elkészülésük folyamatában is különböző minőségek ötvözetének tekinthetők. Firkálással kezdődik a dolog, vagy mondjuk inkább így: képi jegyzeteléssel, tényleges papírhajtogatás előtt vagy után, számítógépes munkával folytatódik, a beszkenelt mű átformálásával, nagyításával, amelynek eredménye pauszpapírra kerül, aminek köszönhetően sajátos fakturális hatás keletkezik. A pauszprintről ofszetlemez készül, amelyről azután – az origami hajtogatásának újabb meglepő fordulataként – rézkarcprésszel nyom ofszetlitőt, a művészi grafikának ez az Amerikában régóta népszerű, itthon azonban szinte ismeretlen változata. Így születik meg a mű, amelyet egyszerre jellemeznek a geometrikus formák és a gesztusok, amelynek konstrukciója eléggé szilárd ahhoz, hogy ne oldódjon fel a különböző finom részletek hatást módosító együttesében elhelyezkedve, és eléggé telítve van dinamikával, hogy olyan vizuális folyamatot indítson el, amelynek leírása közben válik teljessé egy-egy sorozat. S paradox módon mindjárt egy újat is elindít. A középpontba új motívum kerül, az origami hajtogatása csak megszakad egy-egy pillanatra, de véget nem ér.